

steisen) indledede Forhandlingerne i Dag, have forekommer det mig, været saa udtømmende, at jeg for mit Bedkommende ikke har ønsket at sige noget til. Baade med Hensyn til det foreliggende Finanslovsforslag og med Hensyn til de almindelige politiske Synspunkter kan jeg fuldt ud slutte mig til det ærede Medlem. Det forekommer mig, at han paa en lige saa rigtig som beständig Maade har fremhævet det, hvorpaa Hovedvægten ligger. Jeg skulde derfor heller ikke have taget Ordet, hvis det ikke var, at den højtærede Konseilspræsident havde taget Anledning til at henvende nogle Bemærkninger til mig, som jeg ikke tror, det vilde være rigtigt, om jeg lod staa umodsagte. Den højtærede Konseilspræsident vilde have forstaaet nogle Udtalelser af mig afgivte Efteraar, under Behandlingen af det fra vor Side forelagte Forslag til Grundlovsforandringer, saaledes at jeg skulde have udtalt mig næsten billigende om provisoriske Finanslove. (Afbrydelse). Ja, det overraskede ogsaa mig, at den ærede Minister kunde have opfattet mine Udtalelser paa den Maade som det synes; thi jeg var ganske paa det rene med, at under den Polemik, hvortil han sigtede, gjorde jeg netop den Anstuelse gældende, at Benstre selv om det udstæfedes dertil, dog ikke, om det havde Magten, vilde gribe til dette Midbel. Sammenhængen er den, at jeg over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), der havde henvist til nogle Artikler i et kjøbenhavnsk Benstreblad, nemlig „Politiken“, hvilke jeg betegnede som ironisk mente, gjorde opmærksom paa, at man ikke uden videre kunde gaa ud fra, at naar Loven først var bleven brudt, var Forholdet dog det samme, som naar Loven vedblivende stod i Kraft; men jeg fremhævede samtidig, at jeg alligevel ansaa det for givet, at et Benstreministerium ikke vilde følge den af Højre anviste Vej. Selvsølgelig kan man gøre den Opfattelse gældende, at naar Loven først er bleven krænket fra den ene Side, saa er den anden Part ikke længere bunden, saaledes som hvis Loven var bleven holdt i Hævd; ogsaa fra Modstanderens Side; men jeg finder ikke, at Benstre bør lade denne Betragtning være bestemmende for dets Politik. — Den højtærede Konseilspræsident har naturligtvis været paa det rene med, at der kunde blive henvendt til ham et Spørgsmaal om, hvorledes han vilde stille sig i denne Henseende, og om han vilde kunne gentage den Erklæring, som blev afgiven i Efteraaret af hans Forgænger. Det er, om man vil, ydmygende at skulle gøre et saadant Spørgsmaal, ja man kan gerne sige, at det er latterligt; det kan

med. Sige give Anledning til Munterhed, at hver Gang der kommer et nyt Ministerium, er det første Spørgsmaal, Rigsdagen har at rette til det: Vil denne Regering holde sig Forsatningen efterrettelig, eller vil den ikke? Men en Rendsgerning er det, at saaledes ere vi nu en Gang stillede. Det Brud, som er sket i vor Forsatning, er ikke senere blevet lovformelig helet. De Forsøg, som fra Folketingets Side ere blevne gjort for at tilvejebringe betryggende Grundlovsændringer, ere fra mange høist ulige Sider blevne mødt med saa megen Kulde, Modvilje og Modstand, at der hidtil ikke har kunnet føres noget igennem, og at der ikke er Sandsynlighed for, at det vil kunne lykkes i den nærmeste Fremtid. Der er under disse Forhold ingen anden Garanti at søge end den rent personlige, man maa spørge: hvorvidt vil dette Ministerium, hvorvidt vil denne Minister, kunne gaa med til provisoriske Finanslove eller ej? Om en saadan for en Mand personlig bindende Erklæring have vi endnu ikke Grund til at antage, at den ikke ogsaa vil blive holdt. Nu har den højtærede Konseilspræsident vægret sig ved at afgive en saadan Erklæring, og der er da for vort Bedkommende intet andet dertil at sige, end at vi tage det til Efterretning. Vi vide altsaa, at denne Regering stiller sig saaledes, at den forbeholder sig i paa kommende Tilfælde, naar den maatte finde Anledning dertil, at gribe til en provisorisk Finanslov. Det er jo klart for enhver, at det her ikke gælder om subtile teoretiske Underfølgelser af, hvad en provisorisk Finanslov er, eller om at diskutere blotte akademiske Muligheder. Det, vi tænke paa, er det, som det ærede Medlem for Men (Bojsen) meget rigtig betegnede som den provisoriske Finanslov som Kampmiddel, som Middel til at tvinge et af Tingene imod dets Vilje. Dette Middel har Ministeriet altsaa forbeholdt sig eventuelt at ville bruge. Nu tror jeg ganske vist, at vi kunne søge nogen Trøst i det Haab, som Ministeriet uden Tvivl ogsaa deler, at der ikke bliver noget af det alligevel. Der er jo et Stykke Vej fra at true med en Ting og til at gøre den, og jeg haaber, at denne Vej vil være for lang for dette Ministerium at tilbagelægge. Hvis Ministeriet imidlertid skulde tilbagelægge dette Stykke Vej, haaber jeg, det vil komme til Erkendelse af, at det vil blive værre for det selv end for os andre. Og naar jeg ser hen til de Mænd, som bestaae Ministerpladserne, og af hvilke de fleste allerede ere os personlig bekendte som overmaade elskværdige Mænd, vilde det være meget beklageligt, om det pinlige Djæblit